

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **A. D.**
státní příslušnost: X
t. č. zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2026, č. j. OAM-936/ VL-VL12-VL14-PZ2-2025, ve věci prodloužení zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 19. 1. 2026 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2026, č. j. OAM-936/VL-VL12-VL14-PZ2-2025, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 13. 2. 2026.

2. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a skutečnosti, které mu předcházely

3. Krajské ředitelství policie kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 16. 8. 2025, č. j. KRPJ-94904-24/ČJ-2025-160022-SV, zajistilo žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce byl dne 15. 8. 2025 kontrolován v Havlíčkově Brodě, přičemž nepředložil žádný doklad, který by jej opravňoval pobývat na území. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, kterému je zakázán vstup do schengenského prostoru, je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko (zadávacím státem bylo Chorvatsko). Následně rozhodnutím ze dne 16. 8. 2025 pod č. j. KRPJ-94904-22/ČJ-2025-160022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu pobytu na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu. Dne 18. 8. 2025 si žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 20. 8. 2025 pod č. j. OAM-936/VL-VL12-VL16-Z-2025 o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 5. 12. 2025. Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2025, č. j. OAM-936/VL-VL12-VL14-PZ-2025, žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 8. 1. 2026. Napadeným rozhodnutím pak rozhodl o dalším prodloužení doby trvání zajištění žalobce § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 13. 2. 2026.
4. Dne 18. 8. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný uvedl, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně, je veden v SIS jako státní příslušník třetí země, kterému je zakázán vstup do schengenského prostoru, taktéž je veden v Evidenci nežádoucích osob. Žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, dočasně pobýval u kamaráda v provozovně kebabu a na území České republiky není kontaktní. Dle žalovaného je tedy zřejmé, že žalobce neměl v úmyslu požádat v České republice o mezinárodní ochranu, o tu požádal až po zadržení policií. Žalovaný má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou, ani pro tento závěr žalovaný neshledal důvody. Žalovaný neshledal ani důvody pro uložení tzv. zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalobce sám přiznal, že nemá na území ČR nemá žádné

rodinné vazby. Žalobce není nikde hlášen k pobytu, nemá žádné finanční prostředky, a tak nelze ani očekávat pravidelné docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly. Žalovaný se taktéž zabýval délkou doby, na kterou bude zajištění prodlouženo.

III. Žaloba

6. Žalobce v žalobě požaduje zrušení napadeného rozhodnutí. Má za to, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro setrvání v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný nesplnil svoji povinnost zabývat se alternativami k zajištění (zvláštními opatřeními) a přistoupit k zajištění teprve až poté, co by bylo prokázáno, že nelze uplatnit mírnější opatření. Argument žalovaného, že uložení alternativy není možné v situaci, kdy se žalobcova žádost o mezinárodní ochranu jeví jako účelová, je v přímém rozporu s § 46a odst. 1 zákona o azylu. Dle žalobce, pokud snad měl žalovaný pochybnosti o motivech jeho žádosti, nabízelo se v jeho případě zejména umístění do otevřeného pobytového střediska dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. I v případě, že by žalobce bydlel v pobytovém středisku, by díky tam panujícímu režimu byl nadále plně k dispozici žalovanému pro řízení o mezinárodní ochraně.
7. Žalobce dále namítal, že žalovaný žalobce v řízení o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) ani nevyšlechl, nýbrž omezil se na zjištění cizinecké policie v řízení o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, které však plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Dle žalobce se ho měl žalovaný dotázat na možnost spolupráce se žalovaným apod. Pakliže žalovaný nepřistoupí k provedení ani jednoho pohovoru před vydáním rozhodnutí o zajištění, je pak o to zásadnější, aby s informacemi obsaženými ve spise cizinecké policie pracoval v jejich celkovém úhrnu a v rozhodnutí reflektoval jak skutečnosti v neprospěch, tak ve prospěch žalobce, což se však nestalo. S informacemi sdělenými žalobcem žalovaný pracoval účelově, jelikož přednostně zohlednil informace svědčící v neprospěch, skutečnost jsoucí ve prospěch žalobce (např. že žalobce se správními orgány od počátku aktivně spolupracuje pro vyřešení jeho situace) naopak nijak nezohlednil.
8. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska délky prodloužení zajištění. Dle žalobce je odůvodnění délky zajištění nedostatečné, čistě formální a vzbuzuje dojem svévole a rovněž je zajištění nepřiměřené a zbavuje žalobce práva na účinný soudní přezkum v rozumných intervalech. Délka zajištění cizince by neměla být využívána paušálně, ale měla by odpovídat individuálním okolnostem případu. Žalovaný se však omezil pouze na konstatování délky rozhodování spolu s možností případného podání žaloby a doby doručování dokumentů v rámci soudního řízení. Dle žalobce však z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v ZZC s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Délka trvání doby zajištění tak není z pohledu žalobce přiměřená, nýbrž účelová bez individuálního posouzení případu.
9. K žalobě žalobce předložil také doklad o zajištění ubytování ze dne 7. 1. 2026, ve kterém se ubytovatel zavazuje poskytnout ubytování na dobu od 1. 6. 2026 do 19. 11. 2026.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým došel úvahám. Zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
12. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhl do pěti dnů ode dne podání žaloby a krajský soud neshledal, že by to bylo pro rozhodnutí věci nezbytné.
13. Krajský soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
14. Žaloba **není** důvodná.
15. Na úvod vlastního odůvodnění krajský soud uvádí, že žaloba je velmi obecná, aniž by blíže zohledňovala konkrétní okolnosti případu. V této souvislosti lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), a že kvalita vypořádání žalobního bodu se do značné míry odvíjí od kvality jeho formulace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Je třeba vycházet z toho, že pokud žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, lze na tyto obecné námitky reagovat rovněž pouze v obecné rovině. Není totiž úkolem soudu, aby nahrazoval činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a sám je dotvářel (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2021, č. j. 55 A 85/2020–104 odst. 46-47, obdobně ze dne 13. 4. 2023, č. j. 51 A 26/2022-73, odst. 13).
16. Žalobce v žalobě učinil obecný exkurz týkající se zajišťování cizinců, jejich práv a kdy k zajištění může dojít. K takto obecné námitce lze uvést, že podle § 46a odst. 1 písm. e)

zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

17. Rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu představuje základ pro zákonné omezení jeho osobní svobody vždy jen po tímto rozhodnutím stanovenou dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 tohoto zákona. Je-li tato doba trvání dalším rozhodnutím prodloužena, pak je ode dne následujícího po posledním dni původně stanovené doby zajištění právě toto rozhodnutí základem, který umožňuje následné omezení osobní svobody. To ale znamená, že samotné musí dostát všem požadavkům kladeným na takovéto správní rozhodnutí, včetně požadavku na řádné odůvodnění splnění zákonných podmínek zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26, bod 19).
18. Podle krajského soudu však žalovaný uvedeným judikturním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce dostal. Z jeho odůvodnění konkrétně vyplývá, že žalovaný měl za to, že by propuštěním žalobce ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, zejm. následné vycestování. Žalovaný zcela konkrétně popsal vývoj situace žalobce, tj. jeho pobyt na území České republiky bez jakéhokoli povolení k pobytu a platného cestovního dokladu, jeho předchozí nelegální vstup do dalších zemí schengenského prostoru. Konkrétně uvedl, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému jako státní příslušník třetí země, kterému je zakázán vstup do schengenského prostoru, který je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko, a to na základě údaje zadaného Chorvatskem, platnost od 13. 8. 2025 do 12. 8. 2026. Žalobce, ač věděl, že mu byl odepřen vstup a pobyt na území členských států EU po dobu jednoho roku, nepodnikl pro své vycestování žádné kroky a z území Evropské unie nevycestoval, naopak se v rámci Evropské unie dále přesouval. Žalobce je veden v Evidenci nežádoucích osob, platnost od 27. 8. 2025 do 31. 12. 2999. Žalobce v České republice před svým zajištěním rovněž nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v České republice, ale ani v Itálii či Rakousku, kde rovněž pobýval, přestože mu v tom nic objektivně nebránilo. Rozhodnutím ze dne 16. 8. 2025 pod č. j. KRPJ-94904-22/ČJ-2025-160022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Žalobce nemá v České republice nikde nahlášenou adresu, nemá stálou adresu, dočasně pobýval u kamaráda v provozovně kebabu. Nemá zde ani žádné rodinné vazby. Na území České republiky tedy není kontaktní, není možné mu doručovat. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení policií a zajištění. Žalovaný tedy na základě uvedených skutečností posoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako motivovanou pouze snahou zmařit nucený návrat do vlasti. S ohledem na absenci jakýchkoliv vazeb k České republice, absenci dokladů, jeho nelegální pobyt na území členských států Evropské unie a jeho dosavadní chování nelze dle žalovaného očekávat jeho součinnost v řízení o udělení mezinárodní ochrany bez nutnosti omezení osobní svobody. Podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak měl za naplněné, přičemž krajský soud s tímto závěrem vzhledem k uvedeným skutečnostem souhlasí.

19. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce a s ohledem na ni shledal naplnění podmínek pro prodloužení zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Úvahy žalovaného podle krajského soudu reflektují konkrétní situaci žalobce a řádným způsobem odůvodňují naplnění podmínek pro prodloužení doby trvání zajištění.
20. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný neuložil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
21. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době ministerstvem stanovené. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje, a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
22. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 odst. 2 a 4 přijímací směrnice, se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele.
23. Důvody, proč u žalobce nelze uložit zvláštní opatření, se žalovaný zabýval na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že žalobce nemá v České republice rodinné vazby, nemá finanční prostředky, nemá žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že se na ní žalobce bude skutečně zdržovat a bude žalovanému poskytovat součinnost. Žalovaný taktéž zdůvodnil, že s ohledem žalobcův nelegální pobyt v České republice nepřistoupil ani k umístění žalobce do střediska. Taktéž dle krajského soudu nelze žalovanému vytknout, že neuložil zvláštní opatření. Jeho odůvodnění, proč nepostupoval podle § 47 zákona o azylu, v posuzované věci obстоjí. Krajský soud má v souladu s žalovaným za to, že vzhledem k dosavadnímu jednání žalobce, který nelegálně přicestoval do České republiky, svou situaci se nesnažil před svým zadržením policií řešit, přestože si byl vědom, že porušuje právní předpisy, existují oprávněné důvody se domnívat, že nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 32, bod 21, výše citovaný č. j. 6 Azs 22/2020 19, bod 25). Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že se žalobcovo jednání změnilo a že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě žalobce nebylo uložení zvláštních opatření možné. Názor soudu nezměnil ani předložený doklad o zajištění ubytování ze 7. 1. 2026 (tedy po vydání napadeného rozhodnutí), neboť v něm ubytovatel potvrzuje, že mu poskytne ubytování až od 1. 6. 2026 do 19. 11. 2026. Žalobce by tak nyní stále nebyl na území České republiky kontaktní.
24. Žalobce dále namítal, že žalovaný nepřezkoumatelně a nedostatečně určil délku zajištění. S touto námitkou se krajský soud taktéž neztotožňuje.

25. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*. V nyní posuzované věci žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 13. 2. 2026. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů přistoupil k prodloužení zajištění žalobce. Uvedl, že vzal v potaz skutečnost, že žalobce podal 22. 12. 2025 žalobu proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně, o které musí krajský soud rozhodnout do 60 dnů. Zákonná lhůta pro rozhodnutí soudu bude končit dnem 20. 2. 2026, vzhledem ke skutečnosti, že z maximální délky soudní řízení zbývá 43 dny, což překračuje maximální lhůtu pro zajištění žalobce v délce 180 dní, prodloužil žalovaný dobu zajištění maximálně do 13. 2. 2026. Lhůta pro prodloužení zajištění tak činí 36 dní (do maximální doby zajištění). Krajský soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní důvody, proč považoval za nutné zajištění žalobce prodloužit. Jeho úvaha je přezkoumatelná, založená na konkrétních podkladech. Žalovaný žalobce nesankcionuje za to, že žalobu podal, ale musí reagovat na důsledky, které s podáním žaloby souvisejí, zde se jedná o odkladný účinek žaloby. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný napadené rozhodnutí dostatečně individualizoval, uvedl konkrétní okolnosti vztahující se přímo na případ žalobce, žalovaný vycházel ze skutečností, které jsou obsahem správního spisu.
26. Soud považuje odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí za přezkoumatelné a přílehlavé projednávané věci. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, „[j]akkoliv nelze předjímat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, stále trvá veřejný zájem na realizaci vyhoštění v případě, že toto řízení dopadne pro žadatele negativně.“ Zpravidla tak „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38). V řízení o mezinárodní ochraně v případě žalobce sice bylo již rozhodnuto dne 28. 11. 2025, žalovaný ovšem správně zohlednil, že žalobce proti tomuto rozhodnutí může podat žalobu, která má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 2 zákona o azylu), což žalobce také učinil. Řízení o mezinárodní ochraně tedy v době vydání napadeného rozhodnutí prakticky nadále probíhalo, neboť žalobce měl postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany (§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Vzhledem k uvedenému a ke skutečnosti, že žalobce byl zajištěn právě z důvodu obavy z ohrožení realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, se krajský soud s posouzením žalovaného ztotožňuje a takto stanovenou lhůtu považuje za zákonnou. Pro úplnost pak jen soud doplňuje, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobu podal, věc je u Krajského soudu Ostravě, pobočka v Olomouci, vedena pod sp. zn. 74 Az 11/2025.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 29. ledna 2026

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně